

عنوان مقاله:

رهیافت های جهانگیر قائم مقامی در تاریخ نگاری نظامی ایران

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات تاریخ فرهنگی، دوره 10، شماره 40 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

محمداسحاق قهستانی - دانشجوی دکتری تاریخ ایران اسلامی پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات تاریخ فرهنگی

علیرضا ملایی توانی - دانشیار گروه تاریخ پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات تاریخ فرهنگی

عبدالرحمن حسنی فر - استادیار گروه تاریخ پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات تاریخ فرهنگی

شهرام یوسفی فر - استاد گروه تاریخ دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

تاریخ نگاری نظامی پهلوی دوم با ظهور مورخانی چون جهانگیر قائم مقامی دچار تحول و دگرگونی شد. در این نوع تاریخ نگاری افزون بر تاریخ نهادها و واحدهای نظامی، بر کشف علل نظامی رخدادها و تاریخی در همبستگی با آگاهی از روح ملی و شرح توانمندی ها و قابلیت های نظامی ایران تاکید می شد. در مقاله ی حاضر با روش توصیفی تحلیلی و با هدف شناخت مولفه های تاریخ نگاری نظامی این دوره، به ارزیابی تاثیر تاریخ نگاری قائم مقامی در دگرگونی تاریخ نگاری نظامی این دوره می پردازیم و در این مسیر نوآوری ها، دستاوردها و ابتکارات جهانگیر قائم مقامی را بررسی می کنیم و می کوشیم به این مسئله پاسخ دهیم که مبانی و مولفه های اصلی تاریخ نگاری قائم مقامی چیست. یافته های پژوهش حاضر حاکی از این است که قائم مقامی متأثر از تحصیلات دانشگاهی و حضور طولانی در ساختار ارتش ایران، به عنوان یکی از نمایندگان نسل نظامی مورخ این دوره، توانسته است آثار بااهمیتی در ارتباط با تحولات نظامی ایران، نقش سازمان ها و نهادهای نظامی در این رویدادها و سیر تحول تاریخ نگاری آنها بیافریند. به همین سبب در مقاله ی حاضر این موضوع را با بررسی پیشینه ی تاریخ نگاری نظامی، روند تطور، تکامل و ارتباط این فرایندها با تاریخ معاصر ایران، آغاز کرده ایم.

کلمات کلیدی:

,Military Historiography, Historical Epistemology, History of the Army, Military Institutions, National Interests

تاریخ نگاری نظامی، معرفت شناسی تاریخی، تاریخ ارتش، نهادهای نظامی، منافع ملی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1270970>

